Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

6. september 2013*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Iran med det formål at forhindre nuklear spredning — indefrysning af midler — begrundelsespligt — ret til forsvar — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse«

I sag T-24/11,

Bank Refah Kargaran, Teheran (Iran), ved advokat J.-M. Thouvenin,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen, først ved F. Erlbacher og M. Konstantinidis, derefter ved A. Bordes og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående for det første en påstand om, at Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39) erklæres uanvendelig på sagsøgeren, for det andet en påstand om annullation af Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1), af Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1) og af Rådets forordning nr. 1263/2012 af 21. december 2012 om ændring af forordning nr. 267/2012 (EUT L 356, s. 34) samt af alle fremtidige forordninger, som ændrer eller erstatter disse forordninger indtil afsigelsen af den dom, hvorved sagens behandling afsluttes, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det tredje en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81), af Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 319, s. 71), af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 319, s. 11) og af Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 356, s. 71) samt af alle fremtidige

* Processprog: fransk.

retsakter, som ændrer eller erstatter disse retsakter indtil afsigelsen af den dom, hvorved sagens behandling afsluttes, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, og for det fjerde en påstand om annullation af de afgørelser, der er indeholdt i skrivelserne af 28. oktober 2010 og af 5. december 2011,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová (refererende dommer), og dommerne K. Jürimäe og M. van der Woude,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. marts 2013,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Bank Refah Kargaran, er en iransk bank.

2 Denne sag er anlagt i forbindelse med de restriktive foranstaltninger, som er truffet for at lægge pres på Iran med henblik på at få sidstnævnte til at ophøre med spredningsfølsomme nukleare aktiviteter og udvikling af fremføringssystemer til kernevåben (herefter »nuklear spredning«).

3 Den 26. juli 2010 blev sagsøgeren opført på listen over de enheder, der er involveret i nuklear spredning, og som fremgår af bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39).

4 Som følge heraf blev sagsøgeren opført på listen i bilag V til Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1) ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 (EUT L 195, s. 25). Denne opførelse medførte en indefrysning af sagsøgerens midler og økonomiske ressourcer.

5 Rådet for Den Europæiske Union har i afgørelse 2010/413 angivet følgende begrundelse vedrørende sagsøgeren:

»[Sagsøgeren] har udført løbende transaktioner for Bank Melli efter EU's indførelse af sanktioner over for denne.«

6 I gennemførelsesforordning nr. 668/2010 er følgende begrundelse anført vedrørende sagsøgeren:

»[Sagsøgeren] har afviklet igangværende forretninger for Bank Melli som følge af de sanktioner, som EU har iværksat over for denne.«

7 Ved skrivelse af 27. juli 2010 underrettede Rådet sagsøgeren om fastholdelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag V til forordning nr. 423/2007.

8 Ved skrivelse af 8. september 2010 anmodede sagsøgeren Rådet om at revurdere fastholdelsen af denne på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag V til forordning nr. 434/2007.

9 Opførelsen af sagsøgeren i bilag II til afgørelse 2010/413 blev opretholdt ved Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81).

10 Idet forordning nr. 423/2007 blev ophævet ved Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 281, s. 1), har Rådet opført sagsøgeren i bilag VIII til sidstnævnte forordning. Som følge heraf er sagsøgerens midler og økonomiske ressourcer blevet indefrosset i medfør af nævnte forordnings artikel 16, stk. 2.

11 Begrundelsen i forordning nr. 961/2010 er den samme som i afgørelse 2010/413.

12 Ved skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet sagsøgerens skrivelse af 8. september 2010 og anførte herved, at Rådet efter en fornyet undersøgelse afslog sagsøgerens anmodning om at blive slettet fra listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Rådet præciserede i denne forbindelse, at for så vidt som sagsakterne ikke indeholdt nye oplysninger, der kunne begrunde en ændring af Rådets holdning, skulle sagsøgeren fortsat være undergivet de restriktive foranstaltninger som omhandlet i de nævnte retsakter.

13 Ved skrivelse af 12. januar 2011 anmodede sagsøgeren Rådet om at meddele denne de oplysninger, hvorpå det baserede afgørelsen om at vedtage restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

14 Ved skrivelse af 22. februar 2011 tilsendte Rådet som svar på denne anmodning sagsøgeren en kopi af et forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som var fremsat af en medlemsstat.

15 Den 29. juli 2011 tilsendte sagsøgeren Rådet en ny anmodning med henblik på at få sit navn slettet fra listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Sagsøgeren anførte i denne forbindelse, at de oplysninger, der var blevet meddelt den 22. februar 2011, ikke var tilstrækkeligt detaljerede.

16 Opførelsen af sagsøgeren i bilag II til afgørelse 2010/413 og i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 er ikke blevet berørt af den omstændighed, at Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP (EUT L 319, s. 71) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT L 319, s. 11) er trådt i kraft.

17 Ved skrivelse af 5. december 2011 underrettede Rådet sagsøgeren om fastholdelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Det anførte, at da der ikke forelå nye oplysninger, var begrundelserne i de nævnte retsakter fortsat velbegrundede.

18 Ved skrivelse af 13. januar 2012 fremsatte sagsøgeren på ny sine bemærkninger og anmodede om meddelelse af samtlige de oplysninger, som lå til grund for Rådets vedtagelse af afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011.

19 Rådet svarede på sagsøgerens anmodning ved skrivelse af 21. februar 2012, som var vedlagt tre dokumenter.

20 Eftersom forordning nr. 961/2010 blev ophævet ved Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 88, s. 1), har Rådet opført sagsøgerens navn i bilag IX til sidstnævnte forordning. Den begrundelse, der er anført, er identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413. Som følge heraf er sagsøgerens midler og økonomiske ressourcer indefrosset i medfør af nævnte forordnings artikel 23, stk. 2.

21 Opførelsen af sagsøgeren i bilag II til afgørelse 2010/413 og i bilag IX til forordning nr. 267/2012 er ikke blevet berørt af den omstændighed, at Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 356, s. 71) og forordning (EU) nr. 1263/2012 om ændring af forordning nr. 267/2012 (EUT L 356, s. 34) er trådt i kraft.

Retsforhandlinger og parternes påstande

22 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. januar 2011 anlagde sagsøgeren denne sag.

23 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 3. maj 2011 fremsatte Europa-Kommissionen begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådets påstand. Ved kendelse af 8. juli 2011 gav formanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladelse til denne intervention.

24 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 2012 tilpassede sagsøgeren sine påstande og supplerede sine argumenter som følge af vedtagelsen af afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011.

25 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 31. maj 2012 tilpassede sagsøgeren sine påstande og supplerede sine argumenter som følge af vedtagelsen af forordning nr. 267/2012.

26 Ved kendelse af 26. februar 2011 afsagt af formanden for Rettens Fjerde Afdeling efter høring af parterne blev denne sag og sagerne T-4/11 og T-5/11, Export Development Bank of Iran mod Rådet, forenet med henblik på den mundtlige forhandling i henhold til procesreglementets artikel 50.

27 Parterne afgav indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 12. marts 2013.

28 Under retsmødet tilpassede sagsøgeren sine påstande og supplerede sine argumenter som følge af vedtagelsen af afgørelse 2012/829 og forordning nr. 1263/2012.

29 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at afgørelse 2010/413 ikke finder anvendelse på sagsøgeren.

— Forordning nr. 961/2010, nr. 267/2012 og nr. 1263/2012 samt alle fremtidige forordninger, som ændrer eller erstatter disse forordninger indtil afsigelsen af den dom, hvorved sagens behandling afsluttes, annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

— Artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 961/2010, artikel 23, stk. 2, litra a) og b), og artikel 23, stk. 4, i forordning nr. 267/2012 annulleres, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Afgørelse 2010/644 og 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, bilag IX til forordning nr. 267/2012 og afgørelse 2012/829 samt alle fremtidige retsakter, som ændrer eller erstatter disse retsakter indtil afsigelsen af den dom, hvorved sagens behandling afsluttes, annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

— De afgørelser, der er indeholdt i skrivelserne af 28. oktober 2010 og 5. december 2011, annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

Om formaliteten med hensyn til påstanden om annullation af fremtidige retsakter

31 Med hensyn til den påstand, som sagsøgeren har fremsat under retsmødet om annullation af enhver fremtidig retsakt, som ændrer eller erstatter de anfægtede retsakter, bemærkes, at Retten kun med føje kan forelægges en påstand om annullation af en eksisterende retsakt, der er bebyrdende. Selv om sagsøgeren kan gives adgang under visse omstændigheder (jf. præmis 49 nedenfor) til at omformulere sine påstande, således at de tilsigter annullation af de retsakter, som under sagens forløb har erstattet de oprindeligt anfægtede retsakter, giver denne løsning ikke grundlag for en teoretisk prøvelse af lovligheden af hypotetiske retsakter, der endnu ikke er vedtaget (Rettens kendelse af 18.9.1996, sag T-22/96, Langdon mod Kommissionen, Sml. II, s. 1009, præmis 16, og Rettens dom af 12.12.2006, sag T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, Sml. II, s. 4665, præmis 32).

32 Følgelig kan påstanden om annullation af enhver fremtidig retsakt, som ændrer eller erstatter de anfægtede retsakter, ikke realitetsbehandles inden for rammerne af denne sag.

Om formaliteten med hensyn til sagsøgerens anden og tredje påstand

33 Sagsøgeren har med sin første og anden påstand anmodet Retten om dels at annullere forordning nr. 961/2010, nr. 267/2012 og nr. 1263/201, dels at annullere artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, litra a) og b), samt artikel 23, stk. 4, i forordning nr. 267/2012, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

34 Ifølge artikel 263, stk. 4, TEUF kan enhver fysisk eller juridisk person på det grundlag, der er omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og 2, anlægge sag med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

35 Først bemærkes med hensyn til påstanden om annullation af forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, at det følger af retspraksis, at disse forordninger både har karakter af almengyldige retsakter, for så vidt som de i generelle og abstrakte vendinger forbyder en bestemt kreds af adressater bl.a. at stille midler og økonomiske ressourcer til rådighed for personer eller enheder, hvis navn figurerer på listerne i bilagene til disse retsakter, og har karakter af en række individuelle afgørelser i forhold til disse personer og enheder (jf. i denne retning Domstolens dom af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 241-244). Det bemærkes endvidere, at for så vidt som det angår de retsakter, der er vedtaget på grundlag af bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, såsom forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012, er det disse retsakters individuelle karakter, der i overensstemmelse med artikel 275, stk. 2, TEUF og artikel 263, stk. 4, TEUF giver adgang til Unionens retsinstanser.

36 Heraf følger, at sagsøgeren, hvis navn figurerer på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 og listen i bilag IX til forordning nr. 267/2012, kan påstå disse to forordninger annulleret, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

37 Dernæst bemærkes med hensyn til påstanden om annullation af artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, litra a) og b), og artikel 23, stk. 4, i forordning nr. 267/2012, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren, først og fremmest, at påstanden ikke kan fortolkes som en ulovlighedsindsigelse mod disse bestemmelser, eftersom sagsøgeren ikke har begrænset sig til at gøre gældende, at de er ulovlige, men udtrykkeligt har påstået dem annulleret.

38 Endvidere bemærkes vedrørende denne påstand, at ingen af de tre betingelser i artikel 263, stk. 4, TEUF, som er gengivet i præmis 34 ovenfor, er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

39 For det første er de nævnte bestemmelser ikke rettet til sagsøgeren.

40 For det andet er sagsøgeren ganske vist umiddelbart og individuelt berørt af de omhandlede forordninger, for så vidt som sagsøgerens navn er opført i bilagene dertil, hvori navnene på de personer og enheder, som de restriktive foranstaltninger er rettet til, er gengivet. Denne betragtning gælder imidlertid ikke de bestemmelser, som sagsøgeren specifikt har påstået annulleret, og som finder anvendelse på en kreds af retsundergivne, der er afgrænset i generelle og abstrakte vendinger, nemlig de personer og enheder, der er defineret i 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 og i artikel 23, stk. 2 og 4, i forordning nr. 267/2012, dvs. samtlige økonomiske aktører, der kan have handelsmæssige forbindelser til de nævnte enheder eller til Iran. Følgelig har disse bestemmelser en almengyldig karakter i forhold til sagsøgeren.

41 For det tredje bemærkes, uden at der tages stilling til, om de nævnte bestemmelser udgør regelfastsættende retsakter i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 263, stk. 4, TEUF, at de omfatter gennemførelsesforanstaltninger. For at de restriktive foranstaltninger, som fastsættes deri, kan finde anvendelse på bestemte personer, skal sidstnævntes navne nemlig opføres eller opretholdes på de lister, der figurerer i bilagene til de nævnte forordninger, således som det følger af artikel 36, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 for så vidt angår de restriktioner, der er fastsat ved samme forordnings artikel 16, stk. 2, og af artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 267/2012 for så vidt angår de restriktioner, der er fastsat ved samme forordnings artikel 23, stk. 2. I det foreliggende tilfælde er der vedtaget sådanne gennemførelsesforanstaltninger over for sagsøgeren i form af forskellige retsakter, hvorved dennes navn er blevet opført henholdsvis, efter revurdering, opretholdt på listerne i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 og i bilag IX til forordning nr. 267/2012.

42 Følgelig kan sagsøgerens påstand om annullation af artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2 og 4, i forordning nr. 267/2012 ikke antages til realitetsbehandling.

43 Den omstændighed, at sagsøgeren kun har anfægtet de omhandlede bestemmelser, for så vidt som de vedrører denne, ændrer ikke ved denne konklusion. Det ændrer nemlig ikke bestemmelsernes retlige karakter af almengyldige retsakter, at de er blevet anvendt på sagsøgeren.

44 Endelig bemærkes med hensyn til forordning nr. 1263/2012, at der derved er indført supplerende restriktive foranstaltninger mod Iran i forordning nr. 267/2012, uden at der er foretaget nogen ændring af bilag IX til sidstnævnte forordning, og uden at Rådet har revurderet dette bilag. Selv om den grad, hvori sagsøgeren er berørt, kan anses for øget i kraft af disse supplerende foranstaltninger, fordi sagsøgerens navn er opført på listerne over personer og enheder, som disse restriktive foranstaltninger finder anvendelse på, har de ikke desto mindre en almengyldig karakter ligesom artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, litra a) og b), og artikel 23, stk. 4, i forordning nr. 267/2012. Følgelig kan sagsøgerens påstand om annullation af forordning nr. 1263/2012 heller ikke antages til realitetsbehandling.

45 Heraf følger, at sagsøgerens tredje påstand og anden påstand, for vidt som den vedrører forordning nr. 1263/2012, skal afvises.

Sagsøgerens tilpasning af sine påstande

46 Som det fremgår af præmis 9, 10 og 20 ovenfor, er listen i bilag II til afgørelse 2010/413 efter indleveringen af stævningen blevet erstattet af en ny liste, der er fastsat i afgørelse 2010/644, og forordning nr. 423/2007, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 668/2010, er blevet ophævet og erstattet af forordning nr. 961/2010, som selv er blevet erstattet og ophævet af forordning nr. 267/2012. Endvidere fastslog Rådet i betragtningerne til afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 udtrykkeligt, at det havde foretaget en komplet fornyet gennemgang af listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og i bilag VIII til forordning nr. 961/2010, og at det havde konkluderet, at de personer, enheder og organisationer, der er opført på disse lister, herunder sagsøgeren, fortsat burde være underlagt de restriktive foranstaltninger. Sagsøgeren har tilpasset sin oprindelige påstand således, at annullationspåstanden omfatter afgørelse 2010/644 og 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, bilag IX til forordning nr. 267/2012 og afgørelse 2012/829. Rådet og Kommissionen har kun gjort indsigelse mod tilpasningen vedrørende den sidstnævnte af disse retsakter.

47 I denne forbindelse bemærkes, at en beslutning eller en forordning, som direkte og individuelt berører en enkeltperson, når den under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand, må betragtes som en ny omstændighed, der gør det muligt for sagsøgeren at tilpasse sine påstande og anbringender. Det ville således være i strid med retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at forpligte sagsøgeren til at anlægge en ny sag. Det ville desuden være ubilligt, hvis den pågældende institution for at imødegå de indsigelser, der i en stævning for en af Unionens retsinstanser rettes mod en retsakt, kunne tilpasse den anfægtede retsakt eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye retsakt for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere retsakt eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne (jf. analogt Rettens dom af 23.10.2008, sag T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3019, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

48 Den samme konklusion finder anvendelse på de retsakter, hvori det ligesom i afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 fastslås, at en afgørelse eller en forordning, som følge af en ved samme afgørelse eller forordning udtrykkeligt fastsat fornyet gennemgang, skal fortsætte med direkte og individuelt at berøre bestemte enkeltpersoner.

49 Det skal derfor i det foreliggende tilfælde fastslås, at sagsøgerens påstand om annullation af afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, hvorved sagsøgerens navn blev opført og opretholdt på de lister over personer, som foranstaltningerne om indefrysning af midler finder anvendelse på, der er indeholdt i bilagene til forordning nr. 961/2010 og i bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som disse akter vedrører sagsøgeren, ligeledes kan antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 47, præmis 47).

50 Derimod erstatter afgørelse 2012/829 ikke en tidligere retsakt, som berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt, og den er heller ikke blevet vedtaget som følge af en komplet fornyet gennemgang af listerne over personer, som de restriktive foranstaltninger finder anvendelse på. Denne afgørelse omhandler nemlig kun bestemmelser om finansielle institutioner inden for Unionen og en tilføjelse til den liste over personer, som de restriktive foranstaltninger finder anvendelse på, der er indeholdt i bilag II til afgørelse 2010/413. Følgelig berører den ikke sagsøgeren hverken umiddelbart eller individuelt, hvorfor dennes tilpasning af annullationspåstanden, som anført af Rådet under retsmødet, ikke kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

51 Sagsøgeren har med sin fjerde påstand, for så vidt som den kan antages til realitetsbehandling (jf. præmis 32 ovenfor), i det væsentlige anmodet Retten om at annullere de retsakter, hvorved denne er blevet opført og opretholdt på listerne over de personer, som foranstaltningerne om indefrysning af midler finder anvendelse på. Desuden har sagsøgeren med sin anden påstand, for så vidt som den kan antages til realitetsbehandling (jf. præmis 32 og 44 ovenfor), anmodet Retten om at annullere forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. Det fremgår imidlertid af betragtningerne i præmis 35 ovenfor, at sagsøgeren er berørt af disse retsakter netop i det omfang, hvori dennes navn er opført i deres respektive bilag VIII og IX. Under disse omstændigheder må det konstateres, at den anden påstand reelt er sammenfaldende med den fjerde påstand.

52 Endelig tilstræber sagsøgeren med sin femte påstand annullation af de afgørelser, som angiveligt er indeholdt i skrivelserne af 28. oktober 2010 og 5. december 2011. I betragtning af, at det er ved disse to skrivelser, at sagsøgeren er blevet underrettet om opretholdelsen af dennes navn på de lister over personer, som de restriktive foranstaltninger finder anvendelse på, som følge af vedtagelsen af henholdsvis afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, samt afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, og at disse skrivelser derfor ikke har noget selvstændigt indhold, der har karakter af en afgørelse, må det konstateres, at den femte påstand reelt er sammenfaldende med den fjerde påstand.

53 I denne forbindelse har sagsøgeren fremført fem anbringender vedrørende for det første tilsidesættelse af artikel 215 TEUF, for det andet tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, for det tredje retlige fejl og urigtige skøn, for det fjerde tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af respekten for ejendomsretten og for det femte tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

54 Rådet og Kommissionen har bestridt, at de af sagsøgeren fremsatte anbringender er velbegrundede. De har endvidere anført, at sagsøgeren i sin egenskab af et iransk statsorgan ikke kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder.

55 Retten anser det for hensigtsmæssigt først at behandle det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse. Indledningsvis undersøges det dog, om sagsøgeren kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder.

Hvorvidt sagsøgeren kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder

56 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at juridiske personer, der udgør organer under en tredjestat, ikke i henhold til EU-retten kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder. For så vidt som sagsøgeren ifølge de nævnte institutioner udgør et organ under den iranske stat, finder denne regel anvendelse på sagsøgeren.

57 I denne henseende skal det bemærkes, at hverken Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2010 C 83, s. 389) eller traktaterne fastsætter bestemmelser, der udelukker juridiske personer, som er statsorganer, fra at nyde beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Derimod sikrer de bestemmelser i det nævnte charter, der er relevante i forhold til de anbringender, som sagsøgeren har anført, navnlig chartrets artikel 17, 41 og 47, rettighederne for »[e]nhver«, hvilket er en formulering, der omfatter juridiske personer såsom sagsøgeren.

58 Rådet og Kommissionen har i denne sammenhæng ikke desto mindre påberåbt sig artikel 34 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), der ikke tillader antagelse til realitetsbehandling af søgsmål, der anlægges ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol af statslige organisationer.

59 For det første er EMRK's artikel 34 en procedureregel, der ikke finder anvendelse på sager ved Unionens retsinstanser. For det andet følger det af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at formålet med denne bestemmelse er at undgå, at en stat, der har tiltrådt EMRK, både kan være sagsøger og sagsøgt samtidigt for denne domstol (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 13.12.2007, Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran mod Tyrkiet, Reports of Judgments and Decisions 2007-V, præmis 81). Dette hensyn gør sig ikke gældende i det foreliggende tilfælde.

60 Rådet og Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at den regel, som de påberåber sig, er begrundet af den omstændighed, at en stat er ansvarlig for overholdelse af grundlæggende rettigheder på dens område, men ikke kan drage fordel af sådanne rettigheder.

61 Selv om det lægges til grund, at denne begrundelse kan finde anvendelse i en intern situation, er den omstændighed, at en stat er ansvarlig for overholdelse af grundlæggende rettigheder på dens eget område, imidlertid irrelevant med hensyn til omfanget af de rettigheder, som tilkommer juridiske personer, der udgør organer under denne stat, på tredjestaters område.

62 I betragtning af det ovenstående må det fastslås, at EU-retten ikke indeholder en regel, der forhindrer juridiske personer, som er organer under tredjestater, i at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder. Disse rettigheder kan dermed påberåbes af de nævnte personer for Unionens retsinstanser under forudsætning af, at de er i overensstemmelse med deres egenskab af juridisk person.

63 Rådet og Kommissionen har under alle omstændigheder ikke fremført oplysninger, der gør det muligt at fastslå, at sagsøgeren reelt var et organ under den iranske stat, dvs. en enhed, der deltog i myndighedsudøvelse, eller som drev en offentlig tjeneste under myndighedernes kontrol (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom i sagen Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran mod Tyrkiet, nævnt ovenfor i præmis 59, præmis 79).

64 I denne henseende har Rådet gjort gældende, at sagsøgeren de facto er ejet og kontrolleret af den iranske stat eller regering, for så vidt som sagsøgtes generalforsamling udgøres af forskellige medlemmer af den iranske regering. Desuden driver sagsøgeren ifølge Rådet en offentlig tjeneste under de iranske myndigheders kontrol, for så vidt som sagsøgerens formål er at fremme Irans udenrigshandel inden for rammerne af et samarbejde med udviklingslande. Desuden er leveringen af banktjenesteydelser vigtig for økonomien og samfundet i almindelighed.

65 Hverken den omstændighed, at den iranske stat ejer størstedelen af sagsøgerens kapital, eller at de banktjenesteydelser, som sagsøgeren leverer, er nødvendige for, at en stats økonomi fungerer, bevirker imidlertid, at denne aktivitet får karakter af en offentlig tjeneste, eller at sagsøgeren tager del i myndighedsudøvelsen.

66 I betragtning af det ovenstående må det fastslås, at sagsøgeren kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

67 I denne henseende har sagsøgeren anført for det første, at denne ikke blev hørt forud for opførelsen af sit navn i bilag VIII til forordning nr. 961/2010, for det andet, at begrundelsen er utilstrækkelig, og for det tredje, at sagsøgeren trods sine forudgående anmodninger først fik aktindsigt i Rådets sagsakter, efter at søgsmålsfristen var udløbet.

68 Særligt for så vidt angår begrundelsen har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at denne ikke er i stand til forstå grundlaget for opførelsen af sit navn på listerne over personer, som er omfattet af foranstaltninger om indefrysning af midler, at begrundelsens utilstrækkelige karakter ikke er blevet afhjulpet ved de dokumenter, som efterfølgende blev fremsendt, og at skrivelsen af 5. december 2011, som Rådet tilsendte sagsøgeren, er stereotyp.

69 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt disse argumenter.

70 Først foretages der en prøvelse af anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

71 Det bemærkes, at pligten til at begrunde en bebyrdende retsakt, således som den er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF og i det foreliggende tilfælde nærmere bestemt i artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007, i artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010 og i artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 267/2012, for det første har til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed. Den således fastsatte begrundelsespligt er et væsentligt princip i EU-retten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn. Begrundelsen skal derfor i princippet meddeles den berørte part samtidigt med den bebyrdende retsakt, og manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes ved, at den berørte part erfarer grundene til retsakten under sagen for Unionens retsinstanser (jf. i denne retning Rettens dom af 14.10.2009, sag T-390/08, Bank Melli Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3967, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

72 Medmindre tvingende hensyn, der vedrører Unionens eller dens medlemsstaters sikkerhed eller opfyldelsen af deres internationale forpligtelser, er til hinder for meddelelsen af visse forhold, er Rådet dermed forpligtet til at give en enhed, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, oplysninger om de særlige og konkrete grunde til, at det er af den opfattelse, at de skulle vedtages. Rådet skal således angive de faktiske og retlige omstændigheder, som ligger til grund for de pågældende foranstaltningers retlige begrundelse, samt de betragtninger, der har ført til deres vedtagelse (jf. i denne retning dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).

73 Begrundelsen skal desuden tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til dens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

74 Det skal indledningsvis bemærkes, at for at bedømme overholdelse af begrundelsespligten skal der foruden de begrundelser, der fremgår af de anfægtede akter, tages hensyn til det forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som blev fremsendt af Rådet til sagsøgeren.

75 Dels fremgår det nemlig af det nævnte forslag, som meddelt til sagsøgeren, at det blev forelagt medlemsstaternes delegationer i forbindelse med vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren, og at de dermed udgør de oplysninger, som disse foranstaltninger er baseret på.

76 Dels er det korrekt, at dette forslag blev fremsendt til sagsøgeren efter såvel vedtagelsen af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010 som anlæggelsen af søgsmålet. Det kan derfor ikke med gyldighed supplere begrundelsen for afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010. Det kan imidlertid tages i betragtning i forbindelse med bedømmelsen af senere akters lovlighed, nemlig afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012.

77 De anfægtede retsakter indeholder én eneste begrundelse, der vedrører sagsøgeren, hvorefter denne har udført løbende operationer for Bank Melli efter EU's indførelse af sanktioner over for denne.

78 Det forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som blev meddelt den 22. februar 2011, gengiver begrundelsen i de anfægtede retsakter.

79 Endelig begrænsede Rådet sig i sin skrivelse af 5. december 2011 til sagsøgeren til at anføre, at det efter en fornyet undersøgelse havde besluttet, at sagsøgeren fortsat skulle være undergivet de restriktive foranstaltninger som omhandlet i afgørelse 2010/413 og forordning nr. 961/2010, eftersom sagsakterne ikke indeholdt nye oplysninger, der kunne begrunde en ændring af Rådets holdning, hvorfor begrundelserne for opførelsen i bilagene til disse to retsakter fortsat var velbegrundede.

80 I denne forbindelse bemærkes, at den eneste begrundelse, som Rådet har angivet, ikke er tilstrækkeligt præcis, for så vidt som det ikke deraf fremgår, hvad der skal forstås ved »udførelse« af løbende bankoperationer, herunder hverken hvilke af Bank Mellis operationer, sagsøgeren skulle have udført, eller hvilke tredjemænd der i sidste ende skulle nyde fordel af disse operationer. Desuden indeholder den skrivelse af 5. december 2011, som blev tilsendt sagsøgeren, ingen yderligere oplysninger, der kan begrunde de foranstaltninger, der er blevet truffet over for sagsøgeren.

81 Med hensyn til begrebet »udførelse« af løbende bankoperationer har Rådet under retsmødet efter et spørgsmål fra Retten anført, at dette begreb betegner den omstændighed at overtage de af Bank Mellis operationer, der blev blokeret på grund af restriktive foranstaltninger, inden for rammerne af komplekse transaktioner, der kunne vedrøre alle de operationer, som en bank leverer i forbindelse med langsigtede operationer, såsom remburser og finansieringer. Det må imidlertid konstateres, at disse angivelser er af lige så generel karakter som indholdet af den enkeltstående begrundelse og navnlig ikke belyser præcist, hvilke tjenesteydelser sagsøgeren skulle have leveret. I denne forbindelse bemærkes, at remburser og finansieringer blot blev nævnt som eksempler, og at Rådet ikke har defineret nogen konkret transaktion, som sagsøgeren skulle have »udført« for Bank Melli.

82 Under disse omstændigheder må Rådet anses for at have tilsidesat begrundelsespligten, således som den er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF, i artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007, i artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010 og i artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 267/2012, samt pligten til at meddele sagsøgeren i dennes egenskab af berørt part, hvilke oplysninger der er lagt denne til last for så vidt angår begrundelsen for de foranstaltninger om indefrysning af midler, der er vedtaget over for denne.

83 Heraf følger, at det andet anbringende skal tiltrædes, for så vidt som det vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, hvilket i sig selv begrunder annullation af de anfægtede retsakter, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

84 Henset til samtlige foregående betragtninger skal de retsakter, hvorved sagsøgeren er opført og opretholdt på listerne over personer, som er omfattet af foranstaltninger om indefrysning af midler, annulleres, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige argumenter og anbringender, som sagsøgeren har anført til støtte for sin fjerde og femte påstand.

85 Eftersom opførelsen af sagsøgeren på listerne i bilagene til de anfægtede retsakter annulleres, er sagsøgeren ikke længere omhandlet af afgørelse 2010/413. Følgelig er der ikke længere grund til at tage stilling til sagsøgerens første påstand, som er gengivet i præmis 29 ovenfor, eller til at undersøge den afvisningspåstand, som Rådet har nedlagt i denne forbindelse.

De tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede akter

86 Hvad angår de tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede retsakter, hvorved sagsøgeren er opført og opretholdt på listerne over personer, som er omfattet af foranstaltninger om indefrysning af midler, bemærkes for det første, at bilag VIII til forordning nr. 961/2010, navnlig som affattet ved gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, ophører med at have retsvirkning som følge af ophævelsen af sidstnævnte forordning, der blev foretaget ved forordning nr. 267/2012. Følgelig vedrører annullationen af opførelsen af sagsøgeren i bilag VIII til forordning nr. 961/2010, navnlig som affattet ved gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, for så vidt som denne vedrører sagsøgeren, kun de virkninger, som nævnte opførelse har medført for sagsøgeren i perioden fra datoen for dens ikrafttræden til datoen for dens ophævelse.

87 Dernæst skal det for så vidt angår bilag IX til forordning nr. 267/2012 bemærkes, at i henhold til artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har – som en undtagelse til artikel 280 TEUF – en afgørelse fra Retten om annullation af en forordning først retsvirkning fra udløbet af den appelfrist, der er omhandlet i denne statuts artikel 56, stk. 1, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, fra afvisningen af appellen. Rådet har således under alle omstændigheder en frist på to måneder, forlænget med afstandsfristen på ti dage, regnet fra denne doms forkyndelse, til at afhjælpe den konstaterede tilsidesættelse, hvilket i givet fald kan bestå i vedtagelse af nye restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

88 I den foreliggende sag forekommer risikoen for en alvorlig og uoprettelig skade for effektiviteten af de restriktive foranstaltninger, som forordning nr. 267/2012 foreskriver, ikke at være tilstrækkeligt stor, henset til foranstaltningernes betydelige indvirkning på sagsøgerens rettigheder og friheder, til at kunne begrunde, at forordningens virkninger opretholdes over for denne i en længere periode end den, der er foreskrevet i artikel 60, stk. 2, i statutten for Domstolen (jf. analogt Rettens dom af 16.9.2011, sag T-316/11, Kadio Morokro mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38).

89 Endelig bemærkes for så vidt angår de tidsmæssige virkninger af annullationen af opførelsen af sagsøgeren i bilag II til afgørelse 2010/413, som affattet ved afgørelse 2010/644 og derefter ved afgørelse 2010/783, at Retten i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF, dersom den skønner det nødvendigt, kan angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående.

90 I den foreliggende sag vil en forskel mellem den dato, hvor annullationen af opførelsen af sagsøgeren i bilag IX til forordning nr. 267/2012 får virkning, og den tilsvarende dato for annullationen af opførelsen af sagsøgeren i bilag II til afgørelse 2010/413, som affattet ved afgørelse 2010/644 og derpå ved afgørelse 2010/783, kunne være til alvorlig skade for retssikkerheden, eftersom disse retsakter pålægger sagsøgeren identiske foranstaltninger. Virkningerne af bilag II til afgørelse 2010/413, som affattet ved afgørelse 2010/644 og derefter ved afgørelse 2011/783, skal derfor opretholdes for så vidt angår sagsøgeren, indtil annullationen af opførelsen af sagsøgeren i bilag IX til forordning nr. 267/2012 får virkning (jf. analogt dommen i sagen Kadio Morokro mod Rådet, nævnt i præmis 88 ovenfor, præmis 39).

Sagens omkostninger

91 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part til at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten endvidere frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, hvis det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand. Da Rådet i det væsentlige har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

92 Det bestemmes i procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, at institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger. Kommissionen bør følgelig bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Følgende annulleres, for så vidt som de vedrører Bank Refah Kargaran:

— bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP, som ændret ved Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 og derefter ved Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011

— afgørelse 2010/644

— bilag VIII til Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007, som ændret ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010

— afgørelse 2011/783

— gennemførelsesforordning nr. 1245/2011

— bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 961/2010.

2) Virkningerne af bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644 og derefter ved afgørelse 2011/783, opretholdes over for Bank Refah Kargaran, indtil annullationen af bilag IX til forordning nr. 267/2012 får virkning for så vidt angår Bank Refah Kargaran.

3) Det er ufornødent at træffe afgørelse om påstanden, hvorefter afgørelse 2010/413 ikke finder anvendelse på Bank Refah Kargaran.

4) I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union.

5) Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Bank Refah Kargaran.

6) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. september 2013.

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund 2

Retsforhandlinger og parternes påstande 4

Retlige bemærkninger 5

Formaliteten 5

Om formaliteten med hensyn til påstanden om annullation af fremtidige retsakter 5

Om formaliteten med hensyn til sagsøgerens anden og tredje påstand 5

Sagsøgerens tilpasning af sine påstande 7

Realiteten 8

Hvorvidt sagsøgeren kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder 8

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse 10

De tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede akter 12

Sagens omkostninger 13